

KAPITOLA 1

{AZA}

Dobry večer, rezidence rodiny Boylových. Je půl dvanácté v noci, večer před sedmnáctými narozeninami vaší nejstarší dcery, která se právě jako bludný stín krade domem směrem k zadnímu vchodu.

Jak moc jsem toužila zazpívat nějakou tichou, ale účinnou verzi slova *neviditelný* a/nebo *teleportovat*? Moc. Jenže žádná taková píseň bohužel neexistuje.

Venku čekalo jen kolo a zimní plískanice. Jak typické, že jsem se rozhodla vydat se ven právě za takového počasí.

Navrstvila jsem na sebe spoustu nesourodého oblečení, takže jsem byla nabalená jako sněhulák. Musela jsem vypadat asi jako nějaký malý dřevorubec, na kterém je všechno špatně. A přes to všechno jsem si ještě přehodila pláštěnku. Kdyby to byla filmová verze *Fiktivního života Azy Ray*, možná bych na sobě měla třeba... vlastně ani nevím. Možná nějaké šaty?

Ale růžová mi nikdy neslušela. Daleko pravděpodobnější je, že spíš než nějaké nadýchané plesovky bych si oblékla lacláče.

Přesto jsem si už zase nebyla jistá svým výběrem. Jako pokaždé o narozeninách. Neměla bych být někdo jiný? Neměla bych se o to aspoň pokusit? Neměla by existovat nějaká Aza, která by vypadala trochu víc jako fešanda než jako kapitánka?

Dřív mě podobné myšlenky přepadaly, když jsem se pokoušela vyhnout počítání zbývajících dnů mého života. Ale teď? Teď se z toho stal můj denní chleba.

Obecně vzato nepatřím mezi holky, které se parádí, dokonce ani když jde o nějakou slavnostní příležitost. Narodila jsem se jako exot a tím také zůstávám. Ze tří čtvrtin pirátka, z jedné mimozemšťan.

Každopádně jsem se navlékla do všech možných vrstev včetně té hlavní, která nepatří tak úplně mezi oblečení, ale v podstatě to určitý druh obleku je.

Myslím tu kombinézu. Ochranou kůži, kterou jsem tehdy ukradla ze vzdušné lodi. Tu, která kryje mé magonijské tělo.

Slyšíte dobře. Magonijské.

Že vám to zní tak trochu jako z jiného světa? Nezbyvá mi než zatleskat všem soutěžícím, kteří se toho dovtípili! Vyhráváte mimozemšťana bona fide. Nebo možná ne bona fide, ale mala fide. Ano, tak to bude. Ačkoli to spojení nikdy nikdo nepoužívá, což mě zaráží, protože je užitečné.

Díky té ochranné kůži vůbec nevypadám jako já. To sice už od loňského roku ani nejde, ale takhle jsem si podobná ještě mnohem míň. Díky té kůži vypadám jako někdo úplně jiný.

Samozřejmě nesmím zapomenout na to, že vlastně vůbec nejsem člověk.

Aza Ray Boylová zemřela už před rokem, a já jsem přesto ještě tady, pořád naživu.

Azu Ray Quelovou znají jen v království Magonie. Tam jsem

se narodila, vysoko v oblacích, kde se vytváří počasí a kde zpívají bouřkové velryby.

Jsem taky Beth Marchonová – tady na zemi, pod maskou té ochranné kůže.

A proč? Kvůli mojí rodině. Proč? Kvůli osudu. Proč? Kvůli všem myslitelným a taky pár nemyslitelným důvodům.

I moje staré tělo bylo jako tohle. Padělek. Kopie někoho jiného. Převlek, který měl skrýt, kým jsem ve skutečnosti.

Ale bez ohledu na to všechno bylo to tělo po celých šestnáct let moje.

Umíralo už od chvíle, co jsem přišla na zemi. Po tom věčném kašláním, dušením se, pocitu, že se topím, že před sebou mám neustále poslední stránku knihy, po tom se mi nestýská. Ale stýská se mi po tom pocitu, když se podíváte do zrcadla a poznáváte v něm svůj obraz.

Pořád ještě se mi stýská po době, kdy jsem byla Azou Ray Boylovou, ačkoli ta měla každý den smrt na jazyku.

Jenže její tělesná schránka už je pryč. A pokud chci zůstat na zemi, musím být Beth.

Po pravdě řečeno na tom, v čí kůži se skrývám, vlastně vůbec nezáleží. To, jaká jsem, určuje moje duše. A zpravidla se to má tak, že věci, které všichni kolem považují za důležité, jsou mi ukradené. Je mi skoro sedmnáct a pod tou pláštěnkou se neschovává žádná královna maturitního plesu. A kdyby přece jen ano?

Tak bych ji musela vykopnout.

Takhle jsem se narodila. Bez ohledu na to, jak vypadám, pocházím z Magonie. A od té doby, co jsem z ní uprchla, mi to působí jisté nepředvídatelné problémy.

V němčině, kde jinde, existuje slovo, které popisuje, jak se

cítí ptáci v klecích, když nastane čas migrace. Cítí úzkost, neklid, paniku z toho, že vědí, že by měli letět taky.

Zugunruhe. No a já? Já trpím *maximální* a neustálou *Zugunruhe*. Mám pocit, jako bych tloukla křídly o strop klece ve snaze vylétnout konečně za sluncem. Loni se tohoto dne po obloze linula polární záře, hvězdy jiskřily a přede mnou se rozkládal celý vesmír v celé své nepopsatelné kráse.

Minulé narozeniny jsem slavila jako Magoňanka. Jako vyvolená. Jako kapitánčina dcera.

Ty letošní oslavím jako falešná studentka, která přijela na výměnný pobyt ze skutečného města. A jenom tím, že se potichu vytratím z domu, ve kterém žiju.

Tahle noc má být úplně obyčejná. Své narozeniny totiž nemůžu slavit veřejně, protože to byly narozeniny Azy Ray Boylové, ne Beth Marchonové.

Na chodbě ve škole visí dokonce obrázek dívky, kterou jsem bývala. Hned na nástěnce u vchodu je destička s daty mého/jejího narození a úmrtí.

Datum MÉHO úmrtí.

Neexistuje snad nic, okolo čeho by člověk procházel každé ráno radši. Až na to, že by šel radši kolem čehokoli jiného. Moje situace je tak šílená, až by si jeden myslel, že jde jen o výmysl nějakého blázna, kdyby ovšem nešla tak jednoduše potvrdit.

Mám ji přímo před očima. JI mám přímo před očima.

Zírá na mě. Zírá na mě ze zrcadla každé ráno. A pak znovu z té destičky ve škole. Dnes mám narozeniny. Přesně jak se to píše na té plaketě.

Ale nejsou to *moje* narozeniny.

Je to výročí mé smrti.

Až na to, že jsem na tisíc procent naživu.

Uběhl přesně rok ode dne, kdy jsem se probudila na lodi v oblacích, kde jsem zjistila, že nejsem člověk, ale že patřím k bytostem žijícím vysoko na nebesích.

Uběhl přesně rok ode dne, kdy jsem zjistila, že mám v prsou dvířka. Slyšíte dobře, skutečná dvířka. A za nimi místo, kde má sídlit můj ptáček, můj kanvr, Milekt, spolu s písni mého určeného partnera, Dáie.

Oba dva mě zradili.

Rok od té doby, co jsem zjistila, že moje matka Zal chtěla využít síly mé písne k tomu, aby přetvořila pevninu ve vodu a zaplavila celou zemi, kterou toužila zničit ve jménu Magoňanů hladovějících vinou lidí, kteří o jejich existenci ani nevědí.

Všechno ve jménu pomsty.

Bylo by se jí to i povedlo. Od toho, abych zvedla hladinu oceánů, způsobila masivní tání ledovců a zhroucení celého environmentálního systému, mě dělily jen vteřiny. Byl by to konec světa, jak ho známe. Ale k tomu nedošlo.

Přesně před rokem mě totiž Jason zachránil před tím, aby se ze mě stala zrůda. Zrůda, jakou ze mě chtěla udělat matka. Rok od doby, kdy Zal spolu s mým magonijským *zaslíbeným* odvezli až do hlavního města Magonie, kde je uvěznili.

Jestli mám pocit, že od té doby uběhl už rok?

Ani trochu. Mám pocit, jako by se to stalo teprve včera. Jenže kdepak. Seběhlo se to už před skoro tři sta šedesáti pěti včerejšky.

Bývala jsem Azou Ray, ale dnes jsem někým jiným. Což je pravda doslova i přeneseně.

A všechny moje znalosti o různých drobnostech, jako třeba o *téhle planetě* nebo o životě na ní obecně, se ukázaly jako výrazně nedostačující.

Ta destička ve škole tohle všechno v podstatě shrnuje, ovšem jen příliš ve zkratce. Abych kolem ní dokázala projít, musím pokaždé zavřít oči a orientovat se jen po sluchu, každičký den.

Plížila jsem se temnou kuchyní.

Najednou se rozsvítilo světlo. Zamžourala jsem do něj. Přistihli mě.

U kuchyňského ostrůvku stála moje sestra Eli. Na nohách měla návleky a usrkávala nějaký zelený koktejl, přestože byla skoro půlnoc. Zvedla jedno obočí, jako by chtěla říct: *O tom si můžeš nechat leda tak zdát, Azo Ray, přes hlídku se nedostaneš.* Mít za sestru Eli je občas jako mít kolem domu vykopaný vodní příkop. Když je doma, nic jí neunikne. Nikdy. Trvalo roky, než mi došlo, že moje sestra všechno ví, všechno vidí a je všude.

To není úplně špatné, když se ovšem zrovna nepokoušíte tajně proklouznout ven. Ale pokud to je ten případ, pak to zas až tak...

„Bojíš se snad, že se o půlnoci proměníš v dýni?“ zeptala se mě. „Proto se snažíš vypadnout z domu před narozeninami, nebo je to jenom zvláštní náhoda?“

„Spíš se bojím, že se zase proměním v Popelku,“ odušila jsem. „Dýni jsem nikdy nebyla.“

„Popelka se chtěla stát princovou ženou a nosit skleněné střevičky na vysokých podpatcích. Očividně jsi tu pohádku už nějakou dobu nečetla. Tys nikdy nebyla Popelka. Pokud ovšem někde na světě neexistuje nějaká verze Popelky s mozkiem maniaka, která nosí...“

S těmi slovy se podívala na moje po kolena vysoké sněhule s kožešinovým lemem, které jsem si koupila na jednom bleším trhu – přiznávám se.

„... něco takového, ať už je to cokoli, a s žádnými princí nemá nic společného.“

„Možná se jenom snažím proklouznout na rande,“ vzdala jsem to. „S krásným neznámým.“

„Fuj,“ otřepala se. „Na rande, Azo? To jako vážně?“

„To jako vážně,“ ušklíbla jsem se.

„Nejsi tak nenápadná, jako bych byla já,“ poznamenala Eli.

„Nikdo není tak nenápadný, jako bys byla ty,“ připomněla jsem jí.

„To je pravda,“ odměnila mě úsměvem, který říkal, že o ní skutečně nevím úplně všechno. Pokud Eli někdy dostane chuť začít řídit, upřímně nevím, jestli bude někdo dost bystrý na to, aby si toho všiml. Člověk na její tváři nic nepozná. Snad jen zelený koktejl.

Stála hned vedle terária. Pár máminých laboratorních myšek přijelo na víkend, protože laboratorní technik si vzal volno. V podstatě jen nadšeně lítají po svém království a na střídačku skáčou do umělého rybníčku, kde zadržují dech zhruba hodinu. Zpočátku nám to rvalo srdce. Dřív vypadaly, jako by se topily. Ale teď vypadají dost úžasně. Malé podvodní myšky.

Experimenty poslední dobou vycházejí líp. Dřív myšky předčasně umíraly.

Ale tihle spokojení hlodavci jsou výsledkem toho, že moje máma to odmítla vzdát. Odmítla to vzdát s dcerou, o které jí řekli, že se nedožije ani prvních narozenin.

Když jsem byla malá, nemohla jsem dýchat, takže se moje máma, vědkyně, rozhodla najít způsoby, jak z dýchání udělat méně podstatnou činnost.

Pozorovala jsem jeden zvlášť dokonalý stah myšího srdečního svalu a zamyslela se, jestli ho budu v budoucnu potřebovat.

Moje ochranná kůže je koneckonců jen kůže a já jsem stále ještě na světě jen díky séru, které koluje v žilách těm hlodavcům.

Strašně mi přirostli k srdci.

Eli mi poslala po kuchyňském ostrůvku balíček.

„Jelikož to vypadá, že odsud odejdeš dřív, než udeří půlnoc, kdy jsem ti tohle chtěla dát, předám ti narozeninový dárek teď,“ oznámila mi a odkašlala si.

„Nejlepší narozeninový dárek na světě.“

Asi tak pět vteřin jsme na sebe se sestrou zíraly přes kuchyňský ostrůvek a brečely jak želvy, jako bychom to ani nebyly my. Ale potom, jelikož jsme to byly my, jsme se sebraly.

Roztrhla jsem balicí papír, otevřela krabici a vytáhla z ní něco koženého. A taky s kožešinovým lemem. A taky se zipy?

Pak jsem se rozbřečela znovu, protože mi Eli dala leteckou kombinézu. Starou, takovou, jakou nosili vojenští piloti. Klasickou. Hádám, že takové se používaly během druhé světové války. Skvěle se hodila k mým botám.

Když jsem rozpačitě zvedla uplakané oči, Eli se na mě usmívala jako snad ještě nikdy. „Je elektrická!“ uchichtla se.

Pak zapnula nějaký spínač, který aktivoval všité baterie. Ta kombinéza byla vyhřívaná. Dostala mě. Tentokrát se vážně překonala.

„Tak si ji zkus,“ vybídla mě a hned mi ji rozepnula. Na chvíli jsem se bála obléknout leteckou uniformu. Co kdyby mě někdo najednou vytáhl zas až do nebe? Přišlo mi to jako poušet osud.

Ale pak mě to přešlo. Byla příliš úžasná na to, abych si lámala hlavu s osudem.

Vysvlékla jsem se ze svých vrstev oblečení, vlezla do ní a za-

pnula ji. Měla snad milion kapsiček. Byla daleko, DALEKO lepší než klasické kombinézy. Daleko lepší než nějaký dřevorubec v pláštěnce. Daleko lepší než cokoli, co jsem kdy měla.

„Padne ti naprosto dokonale,“ řekla Eli.

„Ale já neumím létat.“

Šlehla po mně svým klasickým pohledem.

„Ne s letadlem.“ Je toho tolik, co si nemusíme říkat. Eli ví všechno o vzdušných korábech i o Magonii. Ví i o rostrátech, napůl ptácích, napůl lidech, magonijských otrocích, z nichž někteří patřili mezi mé přátele.

Ví o mé matce. Ví o tom, kým podle nich mám být. A dala mi leteckou kombinézu.

„Představuje pět měsíců, během kterých jsem hlídala blinkající batolata. Tak ať stojí za to,“ usmála se.

Na jedné z kapes byla zlatou nití vyšitá nějaká slova a kolem nich stříbrné hvězdy.

„Nemohla jsem tam vyšít tvoje jméno, to dá rozum.“

„Carpe omnia,“ přečetla jsem.

Ne carpe diem. Ne *Užívej dne*.

Ne. Psalo se tam *Užívej všeho*.

To беру.

Pak jsem sestru popadla a objala tak pevně, až zalapala po dechu. Pustila jsem ji.

„Vždyť to nic není,“ řekla a popotáhla si návrky na lýtkách.

„Vždyť to nic není,“ řekla jsem a popotáhla za spoustu zipů na kapsách.

„Ale poslouchej,“ pokračovala dál, „něco se stalo. Musím ti o tom říct.“

„Co?“

„Julie mi řekla, že měla pocit, že tě dnes viděla ve škole.“

Chvíli jsem čekala. „No a? Taky jsem tam byla.“

„Ale ne tebe. *Tebe* tebe. Tvoje staré já. Azu.“

Na vteřinu jsme obě ztichly. Věděla jsem, na co myslí, protože jsem myslela na to samé.

Heyward.

Dívka, kterou jsem ne zrovna povedeně nahradila. Ta, kterou unesli do Magonie, když mě ukryli dole na zemi. Eliina biologická sestra.

„Prý stála přes silnici naproti tělocvičně a dívala se na ni,“ dodala Eli. „Julie myslela, že vidí ducha. Spletla se, vid? Jinak to přece není možné, ne?“

„Muselo se jí to jenom zdát,“ souhlasila jsem.

„Měla bych o tom říct mámě a tátovi?“ zeptala se Eli.

Zavrtěla jsem hlavou. „Kdyby tady dole opravdu byla, věděly bychom o tom.“

Cítila bych to skrze Carua, svého ptáka srdce. Aspoň tím jsem si byla jistá.

„A neříkej to ani Jasonovi. Nechci ho vyplašit. Postarám se o to, platí?“

Eli přikývla, ale jejím mlčením jsem si nebyla úplně jistá. Pak jsem vyběhla ze dveří a celou cestu přesvědčovala samu sebe, že se nic zlého nestane.

Vždyť mě čekaly moje narozeniny – a na moje narozeniny se nemůže nic zlého stát, vůbec nic.

Hnala jsem se na kole skrz déšť se sněhem a předstírala, že jsem na vzdušné lodi, že se umím o všechny, na kterých mi záleží, postarat jen jediným výdechem a tónem. Snažila jsem se předstírat, že je to všechno jednoduché, že jediné, co chci, je tenhle život, že nic jiného na mě ani nečeká.

Ale věděla jsem své.

Nejdřív mě napadlo vejít k Jasonovi normálně dveřmi, pak jsem se ale rozhodla pro romantické gesto a začala šplhat k oknu jeho pokoje po okapu. V půli cesty jsem měla už úplně promrzlé prsty a sedřené koleno, ale jakmile se jednou rozhodnete vylézt k někomu do okna po okapu, nesmíte couvnout, jinak byste umřeli hanbou.

Během šplhání na mě útočily dost detailní vize toho, jak se mnou celý okap utrhne a spadne a celé to dopadne jako tehdy, když jsme se s Jasonem rozhodli vzlétnout ze střechy garáže. Kdyby někdo, kdo umí ovládat živly, spadl z okapu a zlomil si kotník, byla by to nejen ostuda, ale i pořádný trapas.

Když jsem konečně vylezla až k Jasonovu oknu, zarazila jsem se. Viděla jsem, jak uvnitř spí. Vidět ho spícího se mi skoro nikdy nepoštěstí, protože Jason trpí nespavostí. Zvlášť od loňského roku, kdy mě unesli.

Takže mě to docela vykolejilo. Vůbec jsem mu nechtěla přerušovat sny.

Chtěla jsem, aby spal klidně dál, aby byl úplně v klidu, aby se nemusel strachovat, aby mu nic z toho, co dělám, nedělalo starosti.

Jenže všechno, co provádím, mu starosti dělá. Jeho oči jsou neustále soustředěné, jako by mu hlavou pořád běžely výpočty nějakých statistik nebo jako by psal nějaký nekonečný seznam nebo počítal nějakou pravděpodobnost ani nevím čeho.

Občas se mnou *není*, ani když se mnou je. Což bude zčásti nejspíš i moje vina. Možná že já nejsem s ním.

Vyvolená, tak mi říkali. No, možná ne tak úplně přesně, ale mysleli to tak. Znělo to jako láková pitomost. Jako milion let mýtů. To už člověka dokáže přesvědčit, aby v něco věřil, třeba v to, že má svůj Osud.

Ale co se stane, když se vyvolená rozhodne podle vlastní vůle? Co se stane, když svůj osud odmítne?

Podívala jsem se na Jasona. Jsem *jeho* vyvolená. A on můj vyvolený.

Jeho obličej zůstával ostře řezaný i ve spánku, tvář pod lícními kostmi se topila ve stínech, nos měl možná o něco větší, než se patří, a taky poněkud křivější, vzhledem k tomu, že si ho už čtyřikrát zlomil.

Pokaždé jsem byla u toho. A třikrát jsem za to mohla. (Co na to říct? Chybička se vloudila.) Podívala jsem se na jeho příliš dlouhé řasy. Ty byly tou jedinou částí jeho těla, která jako by stále ještě patřila dítěti. Zním každé znamínko na jeho kůži. Zním vše, s čím se narodil, i každý šrám, ke kterému od té doby přišel.

Zním Jasona Kerwina stejně dobře jako samu sebe. Možná i líp, když vezmu v potaz, co se seběhlo. On na rozdíl ode mě vypadal stejně jako vždycky. Nezaopatřeným pozorovatelům by se možná dokonce zdálo, že vypadá ještě líp.

Čas letí. A někteří lidé rostou do krásy. Jiní zas docela změní tělesnou schránku.

Ale Jason? Bez ohledu na to, jak vypadá, je duší aligátor. Ten samý, co vrazil na mou oslavu pátých narozenin v krokodýlím kostýmu a s dlouhým šupinatým ocasem.

A teď, o dvanáct let později...

Je tady.

Já jsem tady.

My jsme tady.

Vsunula jsem prsty pod okenní rám a nadzvedla ho.